

JÓDAL RÓZSA

Dr. Deszka

Zsolti a születésnapjára gördeszkát kért. Egy pillanatig sem habozott, hogy mi legyen a kívánsága, hiszen már a fél osztály... Mit a fél osztály!? A fél iskola! Sőt, a fél város gördeszkázott.

Nem vesztegette ám az időt. Még aznap délután vad gyakorlásba fogott. S később is, folyamatosan. Gyakorolt hajnalok hajnalán, mihelyt kipatant a szeme. Gyakorolt délben, amint hazaért az iskolából. Gyakorolt délután, miután elkészült a leckéjével. Gyakorolt volna ő előtte is... csak hát... ezek az értetlen szülők... Számukra más a fontossági sorrend. Hiába, nem értenek sem a sporthoz, sem a művészetekhez. Mert ugyebár, a vérbeli gördeszkázás – az már valóságos művészet, sőt, tudomány. A srácok szemében pedig maga a sportok királynője.

Szóval gyakorolt a mi Zsoltink – apró, kényszerű megszakításokkal – reggeltől estig. Mert utóbb már vad szenvedéllyel, lámpafénynél is egyre csak a deszkát űzte, míg csak haza nem parancsolták. „Ugyan már! Vacso-rázní, aludni – micsoda maradi szokások!” – morogta magában olyankor kelleetlenül.

Nem mondom, szépen haladt. A város főterén – mert utóbb a menő gördeszkások oda tették át székhelyüket és fő-fő versenypályájukat – már elég sok bravúros mutatványt vitt véghez. Tudott már lépcsőről lépcsőre ugratni. Felfelé is, lefelé is. Megfordulni a levegőben. Egyszer még a tér egyik padjára is felpenderült. Igaz, azon nyomban le is penderült. Méghozzá úgy, hogy a hátán kötött ki. Sajnos, minden kezdet nehéz.

Nem sok csodálója volt, mert a legtöbb társa már tudott annyit, mint ő. Sőt. Néhányan többet is.

Egy bámulója azonban mégis akadt. Egy kis, rosszul öltözött, torzonborz fiú. Már napok óta meg-megjelent a deszkások körül, és elsősorban Zsoltit figyelte.

Hősünk, estéből föltápáskodva, rámordult.

– Mit bámulsz?

– Én csak... – rebegte megszeppelve a kócos.

– Hátraarc! – vezényelt Zsolti.

A kicsi arrébb oldalgott, de nem tágított.

Hanem Zsoltinak aznap valahogy nem ment az edzés. Esett, kelt, esett, kelt. A többiek heccelték, csúfolták. Dini egy hasra esését még ki is fütyülte. Zsolti dúlt-fúlt magában. Már éppen haza akart indulni, amikor, a borzas vágyakozó pillantását elkapva, mégis meggondolta magát.

– Kéne? – kérdezte, a deszkát a kezében lóbálva.

– Hát... – nyögte a kicsi, és felragyogott a szeme.

– Na gyere, tedd rá te is a patádat.

Szokatlan volt, hogy mindketten ráálltak. A deszka is csodálkozott, a fiúk is. Dini röhögött.

– Nézd, most így... – fordult újdonsült tanítványához Zsolti. – Ne törődj velük. Irigy kutyák. Rám figyelj. A lábamra.

A kis borzas megdicsőült arccal utánozta minden mozdulatát.

Hanem akkor! Kész csoda. A gördeszka nyúlni kezdett, kerekai megduplázódtak. Aztán pördült egyet a két fiúval, s egyből a tizedik lépcső tetején termett! A többi fiúnak tátva maradt a szája. A deszka meg csak akkor kezdte igazán elemében érezni magát. Kétszer... háromszor... ötször... tízszer perdült meg a levegőben! Földre ereszkedve előbb kicsi, majd egyre szélesebb koncentrikus köröket kezdett rajzolni a téren. Méghozzá villámsebessen. A hirtelenjében összeverődött közönség tagjai nem győztek hátraugrálni. Aztán felmászott a közeli szálloda falára. Úgy siklott felfelé, mint egy... mint egy... szánkó, bob, vagy lift? Nem is tudták mihez hasonlítani, mert ilyen csodát még nem láttak. A hotel tetőzetéről egy rugaszkodással átugrott a színház lapos tetejére, amelyen egy ideje szabadtéri kávéház üzemelt. Olyan ügyesen sergett-forgott az asztalok, székek között, hogy egyet sem döntött fel közben. Felpattant a terasz párkányára, körbesiklott rajta, megint perdült néhányat a leve-

gőben, egy üres asztalon termett, majd lepattanva róla, lassan helyben kezdett körözni. A vendégek tapsoltak, az egyik pincér pedig egy-egy üdítővel kínálta meg a lihegő gördeszkázókat. Felhörpintették, majd ismét a levegőbe emelkedtek. Most a levegőben siklottak. Köröket, nyolcasokat és szabályos kockákat rajzoltak; meredeken felfelé tartottak, akár egy kilőtt űrhajó, egy időre eltűntek szem elől, majd sűrűn lefelé zuhantak... Többen sikoltozni kezdtek, és a kapualjakba menekültek. A fiúk végül gördeszkástól, amelyen úgy álltak, akár a cövek, egy vonuló felhőn tűntek fel, lassan, integetve ellebegtek felettük, s eltűntek a meszeségben.

Sokáig várták őket, azonban nem kerültek elő.

No, de nem kell félni. Estig biztos megjönnek. Hazahozza majd őket az üresen korgó gyomruk. Meg a hír, hogy teljesítményüket látva, Zsolti tornatanára a csodagördeszkájukat közben elnevezte Dr. Deszkának. Ez a szerkentyű olyan csodás, hogy a legkevesebb, amit megérdemel, az a doktori titulus.

Nincs igazam?